

Ոսնաձայն բնդիւն տաղիցն
 նոյն եւ ի տարժել մասանցն,
 Նա դարձի դարձեալ մոլէր
 առաջի քաղաւորին.
 ձեմս առեալ նեպեալ նեմէր,
 վազրս կախալիւ վազէր,
 Ընդ այն Հերովդէս մոլեալ՝
 ընդ անձն ապաստան լինէր.
 Վասն է՞ր կասաղեալ մոլիս,
 դուստ Հերովդիադայ,
 Խնդրեա դու յինէն պարգեւ
 զգեռագոյն փառաց իմոց.
 Դաւիթն նա եղեալ ուխտէր՝
 զփառս իմ քեզ ի կեանս իմ տամ.
 Ի մարէն խրատեալ աղնիկն՝
 զգլուխն Յովնաննու խնդրէր.
 Դու տո՛ւր ինձ պարգեւս
 զգլուխ Յովնաննու հասմամբ,
 Ձայն կարապետին մեծի՝
 զայն ձեռնադրողի փրկչին.
 Տըրսմեալ Հերովդէս՝ զբանս
 ոչ կարաց սրել ուխտին,
 Փութով առաքեաց ի բանսն՝
 տայր զչար խորհրդոյն պարգեւս.
 Եղեալ ի վերայ սկըսեղ՝
 բերեալ եւ մասոյց նըւէրս:
 Ողբաց եւ երկիցս այսաւ՝
 զոյսն յանապատէ շիջեալ,
 Սա էջ ի դժոխս քառոյ՝
 աւետարանէր զգալուս

ՅՈՅՍ ԱՌ ԱՍՏՈՒԱԾ

Յորչափ սիրս իմ անգոր, դեռ եւրս լի մանկութեամբ,
 Ձասիցէ պատահաց իւրոց բարեաւ մնացէ՛ք դուք,
 Յանկացայց կալ յարեալ յիմաստութիւնն ճինաւորց,
 Որ զրգգասըն եպիկուր ի կիսադիս փոխարկեաց.
 Յանկացայց կեալ՝ սիրել՝ ընդելանալ ընդ մարդկան,
 Սակաւիկ ինչ խընդրել խինդ, ո՛չ եղեալ յայն զբնաւ յոյս.
 Առնել զոր ինչ առնեն մարդիկ, լինել որ ինչ եմս,
 Եւ հայիլ ընդ երկինս, անդորր ըզսիրս ունելով:
 Ոչ կարեմ, հակառակ ինձ, չարչարէ զիս անհունն.
 Յայն խորհիլ առանց յուսոյ եւ երկիւղի, կարեմ ոչ.

Զոր եւ ի՛նչ այլ ասացեն ընդ այս, միտ իմ զարհուրին,
 Թէ զիարդ զոր տեսնեմ ցանգ, հասու ոչ կամ նըմին:
 Զի՞նչ ուրեմն աշխարհս, առ ի՞նչ իցէ եկեալ մեր ի նա:
 Զի կեցցէ ոք յանդորրու՞, ըստօրէ՛լ պարս է զերկինս,
 Անցանել որպէս անդեայ, զաչս ի գետին սեւեռեալ,
 Եւ մերծել զայլն ամենայն. ա՛յս իցէ կեալն երջանիկ:
 Ո՛չ. որ զայս առնէ՝ չէ մարդ նա, անարգէ զնոզի իւր:
 Զիս դիպումսն էարկ ասէն յարարածոցն ի կարգի.
 Երջանիկ կամ թըռուառ, կին ոմըն ծնաւ զիս յաշխարհ.
 Ոչ կարեմ ի մարդկայնոյ ազգէն արտաքս ելանել:

Զի՛նչ գործել. վայելեցի՛ր, ասէ պատգամն հեքանոս.
 Վայելեա՛ եւ մեռի՛ր, դից չէ ինչ այլ հոգ բաց ի քնոյ:
 Յուսա՛ եւ եք. ասէ քիստոսական կրօնից բան.
 Հանապազ հըսկեն երկինք, մեռանել ոչ կարես դու:
 Ի մէջ շաղկապ երկուց, դադարեալ, կամ ի վարանս.
 Կամէի զայլ իմն ընտելե՛լինձ դիւրագոյն նանապարհ.
 Ոչ գոյ այլ, հըծծէ, ոչ գոյ, յականչս իմ ձայն մի ծածուկ.
 Առաջի երկնից մերծել կամ հաւասալ պարս է քեզ.
 Յիրաւունս ինձ թրի այդ. որք չարչարեալքն են հոգւով,
 Արկանեն զանձինս իւրեանց մերք յայս յեղմունս եւ մերք յայն.
 Անըզգամք են այնոքիկ, որք զԱստուած ոչ նանաչեն,
 Յորոց խոյս տայ յաչաց քուն, յորժամ յերկմիջս լինին:
 Հաւանիմք ապա ուրեմն, եւ քանզի նիւթ տարրեղէն
 Ի սիրս իմ արկանէ զտենչանքս լի պակուցմամբ,
 Ծո՛ւնըր կըրկնեցից. յուժամ, կամիմ հաւասալ:
 Զի՞նչ եղէց, ո՛հ, զի՞նչ եղէց. զի՞նչ ինչ վասն իմ կամին այլք:

Աւասիկ, ես ի ձեռին կամ Աստուծոյ, առաւել
 Մոսկալոյ քան զոր չիցեն չարիք աստեացս համօրէն.
 Աւասիկ միայնս՝ անգորս, քափառայած եւ չըւառ,
 Առաջի տեսողի՝ աչք որոյ ոչ քողուն զիս.
 Ինձ նա դէտ կայ, զհետ գայ ինձ. քէ տրփէ սիրս իմ երագ,
 Զիւրային աստուածութեամբ եւ զմեծութեամբ քամահեմ:
 Ընդ ոտիւք իմով է վին, յոր քէ անկայց գահավէժ,
 Ի քաւել ըզմի ժամ, յաւիտենից լիցին պէտք.
 Դասաւորն իմ է դահին ոմն որ ըզգոն իւր պարտէ:
 Ամենայն ինձ ի քակարդ է եւ զանուն իւր փոխէ.
 Մեղք են սէր, ապա եւ է երջանկութիւն՝ ոմիր մեծ.
 Եւ գործ եօթանց աւուրց չէ այլ ինչ բայց փորձութիւն:
 Ոչ եւս այլ ինչ յիս կալայց ի մարդկայնոյ բնութենէն,
 Ոչ գոյ վասն իմ, ոչ, լաւութիւն, ոչ՝ խիղճ մըտաց:
 Ակն ունիմ վարձուց, եւ ի պատճոյ տամ ես խոյս.
 Առաջնորդ ինձ միայն զան ունիմ եւ զմահ նըպատակ:

Ասեմ ինձ, սակայն, թէ ցրնծութիւն անսահման
 Ընտելոց մընայ ոմանց:— Երանելոյ ո՞ւր եմ դո՛ւս:
 Եթէ զիս խաբիցէ՛ք, տալի՞ք ուրեմն ինձ ըզկեանս:
 Թէ զըսոյզն ինձ ասացէ՛ք, բանայցէ՛ք դո՛ւս ինձ զերկինս,
 Ո՛հ, չըփնաղդ այդ աշխարհ, զոր պատմէին մարգարէքն,
 Թէ գոյցէ ի բարձունս անդ, է ապաքէն ամայի:
 Երջանիկքն ձեր կամիք զի իցեն յոյժ անարատ,
 Այլ երբ գայ խինդ առ նոսա, գտանէ զնոսա վշտահարս.
 Մարդ եւ եթ եմ ես եւ ոչ կամիմ չլինել այնպիսի,
 Եւ ոչ ցանկալ այլում իմիք: Այլ ո՞ւմ եղից ունկն.
 Քանզի ոչ կամիմ բանի քահանային հաւատալ,
 Արժան իցէ խընդրել զանգագայիցն ըզխորհուրդ:

Յորժամ սիրս իմ խոնջեալ յերազական խունապիցն,
 Միսսանգամ գայ յագենալ իրօք կենացս ըզգալեաց.
 Ի խորս անդ սո՛ւտ հանութեանց, զորս ի թիկունս ինձ կոչեմ,
 Զայնպիսիս գտանեմ զյափրանս, զի զգամ յանձին մեռանել.
 Եւ յաւուրս յորս երբեմն ամբարձսին միտք մարդոյ,
 Եւ կամին մերժել եւ եթ, զի մի՛ յերկուանս ինչ կայցեն,
 Յորժամ իմ լինէին ամենայն ինչ ոյց յայս կեանս
 Մարդոյ ցանկանալ մարթի յանձալ իղձրս իւր,
 Զմեծութիւն՝ զառողջութիւն տու՛ ինձ, ո՛հ, տու՛ք զօրութիւն,
 Ըզտէր իսկ ըզտէր, զմիայն բարին ասս յերկրի.
 Թէ խարեաւն Աստուրդէ կրօնապարիսն Ելլադայ
 Ի կապոյս գայցէ կըղզեացն, ըզթես առ իս տարածեալ,
 Յորժամ ի ծոցի երկրի ունել կարէի
 Ըզնորա ծընընդոց զանտեսական ըզտարես,
 Փոփոխել ըստ հանոյից իմոց ըզմիտքն յարակայ,
 Եւ առնել վասն իմ եւ եթ գեղեցկութիւն մի միայն,
 Յորժամ Որաշիտս՝ Լուկրէս եւ ծերն Եպիկուր
 Երջանիկ զիս ձայնէին յաջ եւ ի ձախս իմ նըստալք,
 Եթէ մեծս այս տարփաւորք վաղընջականքն բընութեան
 Ըզղից ինձ երգէին զանարգութիւն եւ զնըրնուանս,
 Ասէի ամենեցուն. «զոր ի՛նչ եւ մարթն էր առնել,
 Վըշտանամ, է անագան, աշխարհ անցեալ է զաւուրք.
 Յոյս անգրաւական անցեալ է քափ ընդ աշխարհ.
 Հակառակ մեր պարս է մեզ զաչս ի յերկինս ամբառնալ:»

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

ALF. DE MUSSET

Շարունակի